

ЛЕТО

Въ прочутиятъ и презъ турско време съ своитѣ платове гр. Сливенъ живѣеше хаджи Никола Кебеджията съ своето многочислено семейство. Той произхождаше отъ старъ болярски родъ, който, следъ падането на българското царство подъ турско робство, бѣше намѣрилъ убѣжище въ Асеновата крепостъ до Сливенъ. Турцитѣ бѣха сринали до основи тази крепостъ, която остана да живѣе все пакъ въ споменитѣ и сърдцата на сливенчани.

Хаджи Никола Кебеджията държеше ханъ въ сливенската махала Клуцохоръ и търгуваше освенъ това съ черги, кебета и козаци. Затова и ханътъ винаги бѣше пълненъ съ посетители — пжтници и търговци. Кой не познаваше едрия и съ голѣми мустаци хаджи Никола! Той имаше връзки и съ търговци отъ подалечни краища на турската държава, дори чакъ отъ Анадола. Но често пжти, късно презъ нощта, въ хана пристигаха пжтници, които рано сутринта си отиваха. Все пакъ тѣ успѣваха да размѣнятъ нѣкоя и друга дума съ съдържателя на хана. Скришно се разправяше, че това сж били хора, изпратени отъ забѣгналитѣ му братя въ Балкана, Стоянъ и Добри, които съ своитѣ мечешки шишинета отмъщаваха за своеволията и пакоститѣ на турцитѣ. Хаджи Никола подпомагаше съ пари и храна братя-

та си. Това се шушукаше изъ цѣлия Сливенъ. Но никой не го издаде на турскитѣ власти. Не го обадиха дори и сливенскитѣ чорбаджии, които хаджи Никола никакъ не обичаше заради тѣхното гъркоманство.

Народността чувство и умразата къмъ турцитѣ живѣеха не само въ сърдцето и душата на бащата, но и въ сърдцата на всички отъ семейството, та дори и въ най-малкото дете.

Единъ день чорбаджи хаджи Гендо среща на улицата хаджи Никола и намусено му каза:

— Току-що видѣхъ сина ти.

— Кой, чорбаджи Гендо?

— Петия — Димитра. На праздно си го водилъ на хаджилъкъ. Нѣма да излѣзе човѣкъ отъ него!

— Защо говоришъ така, хаджи Гендо? — докачи се Никола Кебеджията. — Детето е палаво като всички деца, но не е лошо.

— Добре го каза. Я иди хей тамъ при рѣката.

